

12.7.2010

COMUNICARE CĂTRE MEMBRI

Ref.: Petiția nr. 1119/2008, adresată de John Ashford, de cetățenie britanică, privind incompatibilitatea legii portugheze a insolvenței cu normele comerciale ale Uniunii Europene

1. Rezumatul petiției

Petiționarul face referire la legea portugheză a insolvenței, conform căreia administratorul judiciar care se ocupă de insolvență poate anula contractele încheiate în ultimii doi ani înainte de instituirea procedurii de insolabilitate. Petiționarul subliniază că această stare de fapt creează în special dificultăți în ceea ce privește tranzacțiile transfrontaliere ale investitorilor străini, și, deoarece este de părere că legea portugheză nu este în conformitate cu normele în materie comercială ale Uniunii Europene, petiționarul face apel la Parlamentul European să intervină în acest caz.

2. Admisibilitate

Declarată admisibilă la 26 ianuarie 2009. Comisia a fost invitată să furnizeze informații [articolul 202 alineatul (6) din Regulamentul de procedură].

3. Răspunsul Comisiei, primit la 25 septembrie 2009

Petiționarul se referă la legea portugheză a insolvenței, conform căreia administratorul judiciar care se ocupă de insolvență poate anula contractele încheiate în ultimii doi ani înainte de instituirea procedurii insolvenței.

Comisia Europeană nu poate lua nicio măsură într-un astfel de caz. În conformitate cu Tratatul de instituire a Comunității Europene și cu Tratatul privind Uniunea Europeană, Comisia Europeană nu are nicio competență generală de a interveni în cazuri care nu au legătură cu legislația Uniunii Europene.

Pe baza informațiilor furnizate de către petiționar, s-a stabilit că această cauză se încadrează în dreptul material de la nivel național.”

4. Răspunsul Comisiei, primit la 12 iulie 2010

Petiționarul își exprimă nemulțumirea față de faptul că, în răspunsul anterior al Comisiei, nu se precizează pe ce bază s-a stabilit inexistența unei legături cu dreptul european, atât timp cât este inechitabil să se aplice procedura de insolabilitate în conformitate cu dreptul portughez.

În conformitate cu Tratatul privind funcționarea UE, Comisia nu are în principiu nici un fel de competență să intervină în cauze individuale legate de probleme generale de administrare a justiției, ineficiență a sistemului judiciar și chestiuni particulare precum cele descrise în petiție, cu excepția cazului în care există o încălcare a dreptului european.

În prezent, în dreptul UE nu există nici o normă europeană referitoare la cerințele legale legate de o clauză de recuperare sau de utilizarea depozitiilor în procedurile de insolabilitate. Aceste chestiuni sunt materiale, iar aspectele procedurale ale procedurilor de insolabilitate se înscriu în domeniul de competență al statelor membre. Ele sunt, prin urmare, reglementate de legislația națională.

Există un regulament al Consiliului, Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 privind procedurile de insolabilitate, care conține norme de drept internațional privat referitoare la procedurile transfrontaliere de insolabilitate. Regulamentul instituie o serie de cadre comune de interacțiune a diferitelor sisteme în caz de insolvență. În conformitate cu articolul 39 din acest regulament, orice creditor care are reședința curentă în UE are dreptul să-și declare creanțele în cadrul procedurilor de insolvență aflate pe rol în UE asupra activelor debitorului. Cu toate acestea, în cazul acestor proceduri ar trebui să se aplice dreptul național, adică legislația privind insolabilitatea a statului în care procedurile au fost deschise sau a statului în care sunt înregistrate bunurile imobile. În conformitate cu articolul 4, legislația statului în care au fost deschise procedurile determină în special normele referitoare la depunerea, verificarea și admiterea creanțelor, la clasificarea acestora și drepturile creditorilor, precum și la nulitatea actelor juridice.

De aceea, pe baza informațiilor suplimentare prezentate de petiționar, nu se poate identifica eventualitatea unei încălcări a Regulamentului Consiliului (CE) nr. 1346/2000.

Mai mult, nu este clar cum s-ar putea aplica în acest caz articolul 63 din TFUE (fostul articol 56 din TCE), care interzice orice restricționare a mișcărilor de capital. Într-adevăr, nu există nici o lege UE cu privire la achiziționarea proprietății private, în afară de cea privind proprietatea periodică (Directiva 94/47/CE). Problemele legate de bunurile imobile trebuie tratate în cadrul legislației naționale din domeniu. Autoritățile și instanțele naționale se pot pronunța asupra cazurilor individuale.

În plus, dacă dorește să utilizeze o cale de atac în temeiul Convenției europene privind protecția drepturilor omului și a libertăților fundamentale, petiționarul ar trebui să contacteze direct Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

Petiționarul poate, însă, introduce o acțiune înaintea Curții doar după ce a epuizat toate căile

interne de atac din țara de jurisdicție, în termen de șase luni de la pronunțarea hotărârii definitive la nivel intern.

În absența unei încălcări a dreptului UE, Comisia nu are nici o competență de a lua măsuri în acest caz.